

**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
V KADENCJA**

Warszawa, dnia 8 stycznia 2004 r.

Druk nr 574

S P R A W O Z D A N I E

KOMISJI GOSPODARKI I FINANSÓW PUBLICZNYCH

w sprawie kandydatów na członków Rady Polityki Pieniężnej

Komisja na posiedzeniu w dniu 7 stycznia 2004 r. – zgodnie z art. 94 ust. 4 Regulaminu Senatu – przeprowadziła przesłuchania kandydatów do Rady Polityki Pieniężnej. Wszyscy kandydaci zostali prawidłowo zgłoszeni.

Komisja zaopiniowała pozytywnie wszystkich kandydatów do Rady Polityki Pieniężnej i przedstawia ich listę:

- Elżbieta Chojna-Duch
- Genowefa Ferenc
- Stefan Krajewski
- Waldemar Kuczyński
- Marian Noga
- Stanisław Owsiak
- Edmund Pietrzak
- Stanisław Stec
- Halina Wasilewska-Trenkner
- Tadeusz Wnuk
- Andrzej Wojtyna

Przewodniczący Komisji
Gospodarki i Finansów Publicznych
(-) Jerzy Markowski

Kandydaci na członków Rady Polityki Pieniężnej

Elżbieta Chojna-Duch – zgłoszona przez senatorów: Sławomira Izdebskiego, Lesława Podkańskiego, Józefa Sztorca, Krzysztofa Borkowskiego, Roberta Smoktunowicza, Zbigniewa Religę, Kazimierza Kutza, Henryka Dzidę, Zdzisławę Janowską.

Uzasadnienie

1. Dotychczasowa wieloletnia działalność naukowa profesor Elżbiety Chojna-Duch umiejętnie łączona z pracą na odpowiedzialnych stanowiskach państwowych, m.in. jako podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów w rządzie premiera W. Pawlaka i J. Oleksego, jak i w Radzie Naukowej NBP oraz kolegium NIK, a także jako doradca, ekspert, arbiter w zakresie finansów publicznych i prawa finansowego Sejmu RP, ministerstw, w bankach komercyjnych świadczy niewątpliwie o bardzo dobrym przygotowaniu merytorycznym i właściwym wypełnianiu zadań związanych z tą tak istotną funkcją państwową.
2. Kandydatka zyskała poparcie przedstawicieli wszystkich klubów parlamentarnych, co daje gwarancję jej bezstronności, tak potrzebnej przy pełnieniu roli członka konstytucyjnego organu niezależnego banku centralnego.
3. Jej zagraniczne studia specjalistyczne z zakresu prawa europejskiego i ekonomii będą miały korzystny wpływ w zakresie integracji ze strukturami Europejskiego Systemu Banków Centralnych i przed wejściem do strefy euro.
4. W uzupełnieniu należy silnie podkreślić, że w składzie Rady Polityki Pieniężnej powinien znajdować się, zwłaszcza obecnie, prawnik z dużym doświadczeniem legislacyjnym, szczególnie z zakresu finansów publicznych i regulacji europejskiej bankowości centralnej. Jest to bowiem dziedzina, która będzie podlegała różnorodnym przekształceniom prawnym. Pani profesor E. Chojna-Duch jest więc właściwym kandydatem, biorąc pod uwagę choćby fakt, iż była współautorką opracowania przygotowywanego dla NBP mającego na celu harmonizację polskiego prawa bankowego z przepisami Unii Europejskiej. We wcześniejszym okresie uczestniczyła w pracach Komisji Kodyfikacyjnej NBP przygotowującej ustawy Prawo bankowe i o NBP (wraz z dr J. Krzyżewskim).

Genowefa Ferenc – zgłoszona przez senatorów: Ryszarda Jarzembowskiego, Alicję Stradomską, Dorotę Kempkę, Wiesławę Sadowską, Janusza Lorenza, Krystynę Sienkiewicz, Marię Szyszkowską, Grzegorza Latę, Mirosława Lubińskiego, Andrzeja Jaeschkego, Apolonię Klepacz, Henryka Stokłosę, Józefa Dziemdziele, Tadeusza Bartosa, Bogusława Litwińca, Zbigniewa Zychowicza, Dorotę Simonides, Władysława Mańkuta, Henryka Dzidę, Janusza Bargieła, Sławomira Izdebskiego, Andrzeja Anulewicza, Zbigniewa Gołąbka.

Uzasadnienie

- Jest specjalistą z zakresu finansów.
- Jest absolwentem Akademii Ekonomicznej w Poznaniu.
- Od 6 lat jest członkiem senackiej Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych.
- od 2 lat – wiceprzewodniczący tej komisji.
- W komisji zajmuje się problemami finansów.
- Jako wiceprzewodnicząca senackiego Klubu SLD-UP odpowiada za koordynację problemów finansów i gospodarki.
- Wykazuje się długofalowym spojrzeniem na konsekwencje podejmowanych działań w sferze finansów ze szczególnym uwzględnieniem odpowiedzialności za stan państwa.

Stefan Krajewski – zgłoszony przez senatorów: Mariana Nogę, Genowefę Ferenc, Janusza Lorenza, Janusza Bielawskiego, Zbigniewa Kruszewskiego, Zdzisława Jarmużka, Janusza Koniecznego, Januarego Bienia, Marka Balickiego, Ryszarda Sławińskiego.

Uzasadnienie

Prof. dr hab. Stefan Krajewski urodził się 24 sierpnia 1941 r. w Łodzi.

Studia magisterskie odbył w latach 1961-1965 na Uniwersytecie Warszawskim, na Wydziale Ekonomii Politycznej.

Po zakończeniu studiów podjął pracę w Instytucie Ekonomii Politycznej Uniwersytetu Łódzkiego. Na uczelni tej pracuje do dzisiaj, na stanowisku profesora nadzwyczajnego.

Obecnie pełni funkcję dyrektora Instytutu Ekonomii i kierownika Zakładu Funkcjonowania Gospodarki. Przez dwie kadencje (do 2002 r.) był członkiem Senatu Uniwersytetu Łódzkiego.

Stopień naukowy doktora nauk ekonomicznych uzyskał w roku 1971 na Wydziale Ekonomiczno-Socjologicznym Uniwersytetu Łódzkiego. Habilitował się w roku 1982.

Zainteresowania naukowe profesora Stefana Krajewskiego koncentrują się na teorii i praktyce funkcjonowania gospodarki, finansowaniu podmiotów gospodarczych, polityce strukturalnej, strategiach rozwoju, prywatyzacji.

Opublikował w kraju i za granicą (jako autor lub współautor) kilkanaście prac o charakterze monograficznym oraz około 150 artykułów. Za działalność naukową uzyskał dwukrotnie nagrodę (zespołową) w Konkursie o Nagrody Naukowe PTE im. Oskara Lange, czterokrotnie nagrody Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz jedenaście nagród Rektora Uniwersytetu Łódzkiego. Członek Komitetu Nauk Ekonomicznych Polskiej Akademii Nauk (do 2003 r.).

Profesor Stefan Krajewski wykazuje dużą aktywność dydaktyczną. Jest współautorem kilku podręczników. Uczestniczył w przygotowywaniu wielu programów nauczania. Był promotorem 4 prac doktorskich i około 500 prac magisterskich i licencjackich.

Brał udział w realizacji kilkunastu programów badawczych, w tym międzynarodowych. Jest autorem wielu raportów i ekspertyz, głównie dla ministerstw, także dla Sejmu. Obecnie przygotowuje trzy ekspertyzy dla Ministerstwa Skarbu Państwa dotyczące sytuacji ekonomicznej spółek z większościowym udziałem Skarbu Państwa oraz ich restrukturyzacji i prywatyzacji.

Stefan Krajewski od początku swojej pracy zawodowej łączy zainteresowania teorią ekonomii z działalnością związaną z praktyką gospodarczą. Był konsultantem Banku Światowego (1991-1997) i International Finance Corporation (1993-1996) oraz starszym konsultantem w International Team for Company Assistance Europe Ltd (1992-1996). W latach 1996-1997 pełnił funkcję rządowego zespołu zadaniowego ds. polityki strukturalnej w Polsce w perspektywie integracji z Unią Europejską. Kierował zespołami, które opracowały programy restrukturyzacji województwa łódzkiego i piotrkowskiego. Był członkiem rady banku w Powszechnym Banku Gospodarczym (1997-1998) oraz przewodniczącym Rady Nadzorczej Radia Łódź (1997-1998).

Obecnie Stefan Krajewski jest członkiem Rady Społeczno-Gospodarczej przy Prezesie Rady Ministrów (od 2001 r.) oraz członkiem Zespołu Doradców Ekonomicznych Prezydenta RP (od 1997 r.). Jest też przedstawicielem Prezydenta RP w Komisji Nadzoru Ubezpieczeń i Funduszy Emerytalnych (od 2002 r.) oraz członkiem Rady Giełdy Papierów Wartościowych (od 2002 r.)

Gruntowna i wszechstronna znajomość polskiej gospodarki, wsparta mikroekonomiczną i makroekonomiczną wiedzą teoretyczną, doświadczenia zebrane w trakcie współpracy z instytucjami centralnymi i licznymi podmiotami gospodarczymi uzasadniają w pełni zgłoszenie kandydatury profesora Stefana Krajewskiego na członka Rady Polityki Pieniężnej.

Waldemar Kuczyński - zgłoszony przez senatorów: Krzysztofa Piesiewicza, Kazimierza Kutza, Mieczysława Janowskiego, Teresę Liszcz, Zbigniewa Religę, Janinę Sagatowską, Annę Kurską, Dorotę Simonides, Andrzeja Wielowieyskiego, Grażynę Staniszewską.

Uzasadnienie

Wybitny ekonomista i pisarz gospodarczy w latach 1971-1980, wyróżniał się w swych publikacjach gospodarczych ostrą i krytyczną, ale kompetentną analizą sytuacji gospodarczej Polski. Jego znana książka „Po wielkim skoku” (wydana w 1980 r.) stanowi do dziś ważną ocenę gospodarki w okresie gierkowskim.

Był doradcą Międzyzakładowego Komitetu Strajkowego w Stoczni Gdańskiej w 1980 r., a potem zastępcą red. nac. „Tygodnika Solidarność”. Po zwolnieniu z internowania w 1982 r. prowadził prace badawcze nad gospodarką krajów Europy Środkowej oraz nad programami stabilizacyjnymi w krajach Ameryki Łacińskiej.

W rządzie Mazowieckiego był początkowo szefem zespołu doradców i współautorem programu reform, a potem ministrem przekształceń własnościowych. W okresie 1992-1999 był niezależnym ekspertem gospodarczym i publicystą mającym na swych koncie kilkaset publikacji. Przez szereg lat był również autorem ekspertyz budżetowych dla parlamentu, Od 1999 do 2001 był głównym doradcą ekonomicznym rządu Buzka, a od 2001 r. jest członkiem Rady Strategii Gospodarczej przy Prezesie Rady Ministrów.

Wykładowca w Wyższej Szkole Bankowej w Poznaniu (makroekonomia) i w Wyższej Szkole Humanistycznej w Pułtusku (historia gospodarcza).

Należy do najwybitniejszych ekonomistów polskich, uwzględniających w swoich analizach zarówno racjonalne wymogi gospodarki rynkowej, jak i szczególnie trudną sytuacją socjalną w okresie transformacji.

Marian Noga - zgłoszony przez senatorów: Mieczysława Mietłę, Andrzeja Spychalskiego, Janusza Koniecznego, Wojciecha Pawłowskiego, Alicję Stradomską, Mariana Kozłowskiego, Zbigniewa Kulaka, Andrzeja Jaeschkego, Zdzisławę Janowską, Wiesławę Sadowską, Irenę Kurzepę, Ryszarda Jarzembowskiego, Jerzego Markowskiego, Grzegorza Lipowskiego, Janusza Bielawskiego, Ewę Serocką, Zbigniewa Zychowicza, Zbyszka Piwońskiego, Aleksandrę Koszadę, Tadeusza Wnuka, Genowefę Grabowską.

Uzasadnienie:

Profesor Marian Noga jest wybitnym specjalistą z zakresu makroekonomii i finansów, a w szczególności finansów publicznych. Posiada bogaty dorobek naukowy obejmujący 120 pozycji, w tym 3 monografie i podręcznik akademicki. Swoje prace naukowe publikował w kraju i za granicą.

W swojej pracy naukowej profesor Marian Noga skupił się przede wszystkim na badaniu funkcjonowania gospodarki narodowej oraz na analizie wpływu polityki fiskalnej i monetarnej na koniunkturę gospodarczą.

Kariera naukowa profesora Mariana Nogi przebiegała następująco:

- w 1976 roku uzyskał stopień doktora nauk ekonomicznych,
- w 1985 roku stopień doktora habilitowanego,
- w 1995 roku otrzymał tytuł profesora nauk ekonomicznych,

a w 1998 roku Minister Edukacji Narodowej mianował profesora Mariana Nogę na stanowisko profesora zwyczajnego.

W swojej monografii „Państwo a inwestycje w gospodarce rynkowej z uwzględnieniem procesu transformacji” wydanej w 1994 roku przeprowadził pogłębioną analizę wpływu działania banku centralnego i władz monetarnych kraju na kształtowanie się poziomu inwestycji w gospodarce narodowej. W monografii tej wykazał również, że zastosowanie ekokonwersji może łagodzić albo nawet eliminować tzw. efekt wypychania, prowadząc do podniesienia stóp procentowych w kraju i tym samym zmniejszania się poziomu inwestycji.

Od 1990 roku jest kierownikiem Katedry Makroekonomii w Akademii Ekonomicznej im. Oskara Langego we Wrocławiu, a od 1999 roku – rektorem tej uczelni.

Senator RP IV i V kadencji. W IV kadencji pracował w Komisji Gospodarki Narodowej i w Nadzwyczajnej Komisji Legislacji Europejskiej. W obecnej V kadencji jest przewodniczącym senackiej Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury.

W swojej pracy parlamentarnej umiejętnie wykorzystywał swoją wiedzę dla stanowienia prawa, które służyłoby kształtowaniu właściwych makroproporcji w gospodarce narodowej oraz właściwemu kształtowaniu się polityki fiskalnej i monetarnej państwa.

Dlatego też uważany, że profesor Marian Noga, senator RP jest znakomitym kandydatem na członka Rady Polityki Pieniężnej.

Stanisław Owskiak - zgłoszony przez senatorów: Mariana Nogę, Mariana Kozłowskiego, Janusza Bargieła, Genowefę Ferenc, Janusza Lorenza, Grzegorza Lipowskiego, Januarego Bienia, Jolantę Popiołek, Czesławę Christową, Zygmunta Cybulskiego.

Uzasadnienie:

Prof. dr hab. Stanisław Owskiak urodził się 26 lutego 1946 r. w Krośnie. Studia magisterskie odbył w latach 1996-1970 na wydziale Ekonomiki Produkcji w Wyższej Szkole Ekonomicznej w Krakowie, zakończone uzyskaniem tytułu magistra ekonomii.

Po ukończeniu studiów rozpoczął pracę zawodową w Wyższej Szkole Ekonomicznej (obecnie Akademia Ekonomiczna) w Krakowie w Instytucie Finansów. Na uczelni tej pracuje do dzisiaj, przechodząc wszystkie szczeble kariery akademickiej, obecnie na stanowisku profesora zwyczajnego. Aktualnie pełni funkcję kierownika Katedry Finansów, w latach 1989-1993 pełnił funkcje wicedyrektora Instytutu Finansów AE w Krakowie, a w latach 1996-2002 piastował funkcję Prorektora ds. Nauki w tej macierzystej uczelni. Od 1992 roku pracuje w niepełnym wymiarze etatu (1/2) w Collegium Medicum Uniwersytetu Jagiellońskiego na stanowisku profesora nadzwyczajnego.

Stopień naukowy doktora nauk ekonomicznych uzyskał w roku 1976 na Wydziale Ekonomiki Produkcji na podstawie rozprawy pt. „Bilans finansowy państwa w teorii i praktyce planowania”.

Habilitację uzyskał w roku 1984 na podstawie rozprawy habilitacyjnej pt. „Metody budżetowania sfery nieprodukcyjnej”.

Zainteresowania naukowe S. Owsiaaka koncentrują się na teorii i praktyce finansów, finansów publicznych, polityce fiskalnej, sektorze finansowym, transformacji gospodarki polskiej. Z tego zakresu opublikował, w kraju i za granicą, szereg prac o charakterze monograficznym. Do najważniejszych, wydanych ostatnio, zaliczyć należy: „Finanse publiczne. Teoria i praktyka”, „Podstawy finansów”, „Macrofinancial Aspects of Economic Transformation in Poland” (współautor). O uznaniu jego dorobku naukowego i pozycji w środowisku ekonomicznym świadczą m.in. wybór na członka Centralnej Komisji ds. Stopni Naukowych i Tytułów Naukowych przy Prezesie Rady Ministrów w kadencji 1999-2002 oraz w obecnej kadencji. Stanisław Owskiak został też wybrany do Komitetu Nauk Ekonomicznych PAN – od roku 1999.

Stanisław Owskiak wykazywał się aktywnością w zakresie kształcenia ekonomistów, był współautorem nowego programu dla kierunku studiów „Finanse i Bankowość”. Pod jego kierunkiem powstało około 600 prac magisterskich, licencjackich, podyplomowych. Znaczący jest też wkład S. Owsiaaka w rozwój kadr naukowych. Pod jego kierunkiem powstało 5 prac doktorskich, wykonał około 40 recenzji doktorskich, habilitacyjnych „profesorskich”, w tym dla Centralnej Komisji ds. Stopni Naukowych oraz Tytułów Naukowych

Stanisław Owskiak od wielu lat stara się łączyć teorię z praktyką. Przykładem tego jest wykonywanie ekspertyz i opinii dla Komisji Finansów Publicznych (od roku 1990). Od roku 1994 Stanisław Owskiak pełni funkcje Wiceprzewodniczącego Rady Strategii Społeczno-Gospodarczej przy Prezesie Rady Ministrów. W latach 1999-2002 Stanisław Owskiak był członkiem Głównej Komisji Orzekającej przy Ministrze Finansów w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Od czerwca 2003 roku Stanisław Owskiak jest członkiem Rady Bankowego Funduszu Gwarancyjnego.

Posiadana wiedza, w tym wieloletnia działalność w Radzie Strategii Społeczno-Gospodarczej, ekspertyzy wykonywane dla Sejmu RP, znajomość problematyki makroekonomicznej, w tym problemów z zakresu koordynacji polityki fiskalnej z polityką monetarną, w pełni uzasadniają zgłoszenie kandydatury profesora Stanisława Owsiaaka na członka Rady Polityki Pieniężnej.

Edmund Pietrzak - zgłoszony przez senatorów: Jerzego Pieniążka, Genowefę Grabowską, Marka Balickiego, Jerzego Adamskiego, Jerzego Suchańskiego, Tadeusza Bartosa, Zbigniewa Kruszewskiego, Andrzeja Anulewicza, Franciszka Bobrowskiego.

Uzasadnienie:

Prof. zw. dr hab. Edmund Pietrzak jest wybitnym specjalistą z zakresu polityki makroekonomicznej, rynków finansowych i rynku walutowego, polityki dewizowej oraz problematyki związanej z funkcjonowaniem i rozszerzaniem strefy euro. Jest uważany za najlepszego w Polsce znawcę zagadnień walutowych, polityki dewizowej oraz strefy euro.

Prof. Edmund Pietrzak urodził się 16 listopada 1946 r. w Lęborku.

Od stycznia 2002 r. jest doradcą ekonomicznym Prezydenta RP.

Od początku studiów (1966 r.) do dziś związany jest z Uniwersytetem Gdańskim: adiunkt w Instytucie Handlu Zagranicznego UG – od lipca 1974 r., profesor nadzwyczajny w IHZ UG – od lipca 1991 r., profesor zwyczajny w IHZ UG – od lipca 2002 r. Kierownik Zakładu Międzynarodowych Stosunków walutowych UG – od lipca 1986 r.

Od początku studiów do dziś (tj. przez około 37 lat) prof. Edmund Pietrzak zajmuje się problematyką rynków finansowych, rynku walutowego, międzynarodowego systemu walutowego, finansów międzynarodowych, wymiennalności walut, unii walutowych, polityki makroekonomicznej ze szczególnym uwzględnieniem polityki kursowej i polityki dewizowej. Jest autorem 12 książek i monografii oraz ok. 500 artykułów z tej dziedziny.

Praca magisterska prof. Edmunda Pietrzaka obroniona w marcu 1971 r. dotyczyła powojennego cudu gospodarczego Niemiec Zachodnich, dysertacja doktorska (obrona w maju 1974 r.) była poświęcona przekształceniu marki zachodnioniemieckiej w najważniejszą walutę międzynarodową – po dolarze USA, natomiast praca habilitacyjna (przyjęta w grudniu 1984 r.) prezentowała ewolucję miejsca funta brytyjskiego w międzynarodowym systemie walutowym.

Najważniejsze publikacje prof. Edmunda Pietrzaka z okresu transformacji (1990-2003) miały bardzo duże lub niekiedy kluczowe znaczenie dla budowy rynkowego systemu finansowego w Polsce z uwagi na ich pionierski lub nowatorski charakter. Wydana w 1990 roku nakładem Wydawnictwa UG monografia pt. „Międzynarodowy rynek walutowy i finansowy” była pierwszym tego typu dziełem w krajach Europy Środkowo-Wschodniej. Publikowana w 1992 r. przez warszawską Bibliotekę Menedżera i Bankowca książka pt. „Międzynarodowe operacje walutowe” była pierwszą w języku polskim szczegółową publikacją o funkcjonowaniu międzynarodowego rynku walutowego. Natomiast wydane w 1994 r. przez Instytut Badań nad Gospodarką Rynkową pierwsze tego typu w Polsce opracowanie pt. „Polski złoty: od wymiennalności wewnętrznej do standardu MFW” oraz unikatowa książka pt. „Wymiennalność złotego” opublikowana w 1996 r. przez Bibliotekę Menedżera i Bankowca stworzyły teoretyczne podstawy oraz utorowały drogę do stopniowego przekształcenia złotego w latach 1995-2002 w walutę obecnie prawie całkowicie wymiennalną. Ta ostatnia publikacja otrzymała w 1997 r. prestiżową nagrodę Banku Handlowego w Warszawie za szczególne osiągnięcia w zakresie ekonomii i finansów. Natomiast praca doktorska, praca habilitacyjna oraz „Międzynarodowe operacje walutowe” zostały nagrodzone przez Ministra Edukacji Narodowej.

W kwietniu 2003 r. prof. Edmund Pietrzak doprowadził do uruchomienia na Uniwersytecie Gdańskim jedyne w szkołach wyższych w Polsce dealing roomu, który pozwala studentom na zapoznawanie się z praktyką zawierania transakcji na rynku walutowym i rynkach finansowych.

Wkład prof. Edmunda Pietrzaka w budowę rynkowego systemu finansowego w Polsce polega również na opublikowaniu w latach 1990-2003 blisko 300 artykułów w tygodnikach, miesięcznikach i najpoważniejszych dziennikach (RZECZPOSPOLITA, GAZETA WYBORCZA) na temat różnych aspektów tworzenia takiego systemu oraz rozwoju rynków finansowych, a także polityki makroekonomicznej gospodarki kraju przechodzącego transformację. Ostatni z tych artykułów pt. „Rada jak John Wayne” zamieściła GAZETA WYBORCZA nr 289 z 12 grudnia 2003 r.

Od 1991 r. prof. Edmund Pietrzak współpracuje z Instytutem Badań nad Gospodarką Rynkową koordynując badania dotyczące rozwoju rynków finansowych w Polsce.

Działania prof. Edmunda Pietrzaka na rzecz transformacji polskiej gospodarki do systemu rynkowego, a w szczególności na rzecz budowy w naszym kraju efektywnego rynkowego systemu finansowego w naszym kraju mają także bardzo praktyczny wymiar. Konstytuują go m.in.:

- praca w charakterze doradcy premiera RP w 1991 r.;
- uczestnictwo w Radzie Naukowej przy prezesie NBP w latach 1992-1997;
- praca w charakterze doradcy ministra finansów RP w ramach uczestnictwa w Radzie Makroekonomicznej w latach 1998-2001;
- przygotowanie założeń ekonomicznych do ustawy dewizowej, która obowiązywała w Polsce w latach 1999-2002;
- współpraca z Narodowym Bankiem Polskim – od 1989 r.;

- przygotowanie pierwszego projektu ustawy o giełdach towarowych w 1991 r. oraz udział w dyskusji i przygotowaniu ustawy o giełdach towarowych z 2000;
- udział w projektowaniu ustawy o publicznym obrocie papierami wartościowymi i funduszach powierniczych z marca 1991;
- przygotowywanie ekspertyz dla Prezydenta RP, Sejmu RP i Senatu RP na tematy różnych aspektów systemu finansowego;
- zasiadanie w latach 1995-2003 w radach nadzorczych: SOPOTBANKU S.A. w latach 1991-1995; w NNFI „PIAST” S.A. od listopada 1998 r. do marca 1999 r.; BIG BANKU GDAŃSKIEGO S.A. – od stycznia 1999 r. do sierpnia 2000 r., w TUiR „WARTA” S.A. – od maja 1999 do listopada 2000 r., w Polskiej Giełdzie Finansowej S.A. od października 1996 r. do października 2000 r. oraz PTE „DOM” S.A. od kwietnia 2001 r.

Bardzo ważnymi i cennymi składnikami wiedzy i umiejętności prof. Edmunda Pietrzaka są jego doświadczenie oraz kontakty międzynarodowe.

W okresie 1987-2003 jako „visiting professor” spędził łącznie ponad trzy lata na giełdach w bankach handlowych i centralnych oraz izbach rozliczeniowych w USA, Wielkiej Brytanii, Kanadzie, Holandii, Belgii, Niemczech, Portugalii, Szwajcarii, Austrii, Meksyku i Brazylii. Od 1989 konsultant Chicago Mercantile Exchange i Chicago Board of Trade.

W latach 1989-1993 jako „visiting professor” spędził łącznie ok. półtora roku na Graduate School of Business Uniwersytetu w Chicago, Fletcher School of Law and Diplomacy w Bostonie i Wharton School of Finance Uniwersytetu Pensylwanii.

Doskonała znajomość polityki makroekonomicznej oraz teorii i praktyki funkcjonowania rynków finansowych, rynków walutowego i polityki dewizowej, a także problematyki strefy euro w pełni uzasadniają zgłoszenie kandydatury prof. Edmunda Pietrzaka na członka Rady Polityki Pieniężnej.

Stanisław Stec - zgłoszony przez senatorów: Ryszarda Jarzembowskiego, Aleksandrę Koszadę, Mariana Kozłowskiego, Andrzeja Jaeschkego, Irenę Kurzępę, Jerzego Markowskiego, Ewę Serocką, Jolantę Popiołek, Czesławę Christową, Mirosława Lubińskiego, Ryszarda Sławińskiego.

Uzasadnienie:

Stanisław Stec urodził się 22 marca 1941 roku w Jazowsku w rodzinie chłopskiej. Po ukończeniu szkoły podstawowej edukację kontynuował w Technikum Rachunkowości. Jest absolwentem Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu im. A. Mickiewicza w Poznaniu, gdzie uzyskał tytuł magistra.

Pracę zawodową rozpoczął jako instruktor rachunkowości, następnie jako inspektor kredytowy w Banku Rolnym w Obornikach Wielkopolskich.

Następnie w 1970 roku rozpoczął pracę w Wojewódzkim Związku Spółdzielczości Rolniczej w Poznaniu jako lustrator i kierownik działu lustracji, kierownik działu ekonomiczno-finansowego, zastępca prezesa do spraw ekonomicznych. Po ustawowej likwidacji związków spółdzielczych, zostaje dyrektorem Rolniczo-Przemysłowej Izby Gospodarczej w Poznaniu.

We wrześniu 1993 r. zostaje posłem RP z listy SLD. Pracuje w Komisji Finansów Publicznych i Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi do dnia dzisiejszego. W obecnej kadencji pełni funkcję zastępcy przewodniczącego Komisji Finansów Publicznych. Od III kadencji jest posłem zawodowym. W latach 1995-97 pełni funkcję wiceprezesa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa do spraw ekonomicznych.

W czasie pracy zawodowej uzyskał tytuł biegłego rewidenta oraz został wpisany na listę doradców podatkowych.

Zainteresowania kandydata są związane z:

- gospodarką finansową rolnictwa, przedsiębiorstw i banków,
- finansami państwa,
- rachunkowością.

Był czynnym wykładowcą na szkoleniach prowadzonych przez stowarzyszenie księgowych (oddział w Poznaniu), z zakresu rachunkowości, finansów oraz statystyki.

Jako znawca rachunkowości może przyczynić się do uporządkowania zasad rachunkowości banku centralnego, aby bilans nie wywoływał wątpliwości ekonomistów, w tym komisji badającej bilans NBP.

Halina Wasilewska-Trenkner – zgłoszona przez senatorów: Mariana Lewickiego, Longina Pastusiaka, Lesława Podkańskiego, Tadeusza Rzemyskowskiego, Mieczysława Janowskiego, Kazimierza Kutza, Adama Gierka, Bogusława Litwińca, Zbyszka Piwońskiego.

Uzasadnienie:

Dr Halina Wasilewska-Trenkner, obecnie sekretarz stanu w Ministerstwie Finansów, urodziła się 26 kwietnia 1942 r. w Warszawie w rodzinie inteligenckiej.

Studia magisterskie rozpoczęła w 1959 r. w obecnej Szkole Głównej Handlowej (d. SGPiS) na Wydziale Ekonomiki Handlu Zagranicznego. Po zakończeniu studiów podjęła pracę jako asystent w Katedrze Statystyki i Demografii SGPiS, gdzie w 1973 r. uzyskała stopień doktora nauk ekonomicznych. W okresie pracy na uczelni prowadziła badania naukowe z zakresu statystyki i demografii oraz polityki ludnościowej. Wyniki tych prac były publikowane w zeszytach naukowych Polskiej Akademii Nauk oraz Instytutu Gospodarstwa Społecznego.

W 1974 r. przeszła do pracy w Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, do powstającego wówczas Sekretariatu Rządowej Komisji Ludnościowej. Równocześnie została wybrana Sekretarzem Naukowym Komitetu Badań Demograficznych PAN; funkcję tę pełniła do 1986 r. W okresie do 1979 r. pracowała równolegle dydaktycznie i naukowo w Katedrze Statystyki i Demografii SGPiS, m.in. prowadziła wykłady na seminariach międzynarodowych, organizowanych pod auspicjami ONZ nt. współzależności pomiędzy procesami demograficznymi a rozwojem gospodarczym.

W 1986 r. została mianowana wicedyrektorem Zespołu Zatrudnienia i Płac w Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, a w 1988 r. powierzono jej funkcję wicedyrektora Zespołu Systemów Regulacyjnych w Komisji Planowania przy RM. W 1990 r. – w powstałym w wyniku reorganizacji Komisji Planowania przy Radzie Ministrów Centralnym Urzędzie Planowania – powierzono jej funkcję dyrektora tego Zespołu, a potem Dyrektora Departamentu Koordynacji, tzw. jednostki odpowiedzialnej za konstrukcję planów i prognoz. W 1991 r. została mianowana na stanowisko sekretarza stanu w CUP i funkcję tę pełniła do końca listopada 1995 r. Od tego czasu pracuje w Ministerstwie Finansów pełniąc funkcje kierownicze kolejno: podsekretarza stanu, ministra finansów oraz ostatnio sekretarza stanu.

W czasie całego okresu pracy w Ministerstwie Finansów Halina Wasilewska-Trenkner nadzoruje prace związane z przygotowaniem i realizacją budżetu państwa. Pod jej nadzorem pracują Departamenty: Budżetu Państwa, Finansowania Bezpieczeństwa oraz Finansowania Sfery Budżetowej, a także – sporadycznie – nadzoruje prace Departamentu Polityki Finansowej, Analiz i Prognoz, Departamentu Długu Publicznego oraz Departamentu Finansowania Samorządu Terytorialnego.

Dodać należy, że w latach 1990-91 Halina Wasilewska-Trenkner brała udział w seminariach i szkoleniach zagranicznych poświęconych problematyce makroekonomicznej oraz polityce fiskalnej i monetarnej. Wiedzę zdobytą w czasie tych szkoleń wykorzystuje w działalności zawodowej w Ministerstwie Finansów, a także pełniąc (od 1996 r.) stanowisko przewodniczącej Rady Nadzorczej Banku Gospodarstwa Krajowego.

Wiedza, rzetelność w pełnieniu obowiązków zawodowych, gotowość do podejmowania działań trudnych, choć niekiedy spektakularnych zyskały uznanie zarówno przełożonych, jak i współpracowników dr Haliny Wasilewskiej-Trenkner.

Jest uznawana za jeden z autorytetów w kwestiach dotyczących finansów publicznych.

Wyrazem uznania dla wyników pracy zawodowej było uhonorowanie Haliny Wasilewskiej-Trenkner w 2002 r. Nagrodą im. A. Bączkowskiego. Dodać należy, że od momentu powstania do 2001 r. Halina Wasilewska-Trenkner należała do przedstawicieli strony rządowej w Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych.

Od 1997 r. dr Halina Wasilewska-Trenkner należy do grona członków Rady Statystyki.

Można powiedzieć, że do 1995 r. kolejne budżety państwa są konstruowane, realizowane, a następnie sprawozdawane przy czynnym udziale Haliny Wasilewskiej-Trenkner. Była też jednym ze współautorów obowiązującej ustawy o finansach publicznych. Brała udział w opracowywaniu kolejnych programów strategii rozwoju gospodarczego i zmian w systemie finansów publicznych. Obecnie współdziała w procesie realizacji programu uporządkowania finansów publicznych.

Posiadana wiedza, a przede wszystkim ogromna praktyka i doświadczenie w zakresie codziennych problemów finansów państwowych w pełni uzasadniają zgłoszenie kandydatury dr Haliny Wasilewskiej-Trenkner na członka Rady Polityki Pieniężnej.

Tadeusz Wnuk - zgłoszony przez senatorów: Januarego Bienia, Mariana Lewickiego, Janusza Bargieła, Grzegorza Latę, Jolantę Popiołek, Aleksandrę Koszadę, Franciszka Bobrowskiego, Gerarda Czaję, Ewę Serocką, Zbyszka Piwońskiego, Włodzimierza Łęckiego, Jolantę Danielak, Apolonię Klepacz, Janusza Koniecznego, Jerzego Markowskiego, Adama Gierka, Grzegorza Matuszaka, Mieczysława Mietłę, Krzysztofa Szydłowskiego, Genowefę Grabowską, Krystynę Sienkiewicz, Andrzeja Spychalskiego, Grzegorza Lipowskiego, Mariana Nogę, Alicję Stradomską, Ryszarda Sławińskiego, Zbigniewa Kruszewskiego, Kazimierza Drożdża, Jerzego Adamskiego, Zbigniewa Gołąbka, Janusza Bielawskiego, Marię Szyszkowską, Bogusława Małsiora.

Uzasadnienie

Tadeusz Wnuk jest absolwentem Wyższej Szkoły Ekonomicznej w Krakowie. Ukończył także studia podyplomowe w zakresie organizacji i zarządzania oraz bankowości. Jest autorem publikacji naukowych z dziedziny planowania i finansowania rozwoju regionalnego i bankowości.

Od 1971 roku, przez okres 20 lat pracował w administracji państwowej. Sprawował urząd wiceprezydenta i prezydenta Sosnowca. Następnie był wicewojewodą, pierwszym zastępcą wojewody, a w latach 1985 – 1990 – wojewodą katowickim.

W latach 1991 – 1995 organizował działalność PBP „INVEST BANK S.A.” w województwie katowickim. Pełnił funkcję dyrektora oddziału tego banku. W 1996 roku został powołany, za zgodą Komisji Nadzoru Bankowego na stanowisko prezesa Zarządu Górnośląskiego Banku Gospodarczego S.A. w Katowicach.

Przygotował i przeprowadził skuteczną realizację programu naprawczego tego banku. Obecnie Górnośląski Bank Gospodarczy S.A. jest zaliczany, pod względem osiąganych wyników finansowych, do najbardziej efektywnie działających w krajowym systemie bankowym.

W związku z uzyskaniem mandatu senatora RP, był zobowiązany złożyć rezygnację z funkcji prezesa zarządu GBG S.A. Kontynuuje pracę w tym banku jako dyrektor zarządzający – doradca zarządu.

Jest rekomendowany na członka Rady Polityki Pieniężnej przez Związek Banków Polskich.

Andrzej Wojtyna - zgłoszony przez senatorów: Jerzego Pieniążka, Marka Balickiego, Marię Szyszkowską, Jerzego Adamskiego, Jerzego Suchańskiego, Tadeusza Bartosa, Wiesławę Sadowską, Andrzeja Anulewicza, Franciszka Bobrowskiego.

Uzasadnienie:

Prof. dr hab. Andrzej Wojtyna urodził się 1 listopada 1951 r. w Krakowie. Po ukończeniu w 1973 r. studiów na Wydziale Ekonomiki Produkcji Wyższej Szkoły Ekonomicznej w Krakowie został zatrudniony na stanowisku asystenta w Katedrze Ekonomii Politycznej Kapitalizmu.

Stopień doktora nauk ekonomicznych uzyskał w 1982 r. przygotowując rozprawę nt. „Miejsce i znaczenie sektora rolnego w procesie integracji gospodarczej krajów EWG”. Stopień naukowy doktora habilitowanego otrzymał w 1991 r. (tytuł rozprawy: „Nowoczesne państwo kapitalistyczne a gospodarka. Teoria a praktyka”, PWN 1990).

W roku 1992 został powołany na stanowisko profesora nadzwyczajnego Akademii Ekonomicznej w Krakowie i objął funkcję kierownika Katedry Makroekonomii. Rok później podjął równoległe pracę w Instytucie Nauk Ekonomicznych PAN w Warszawie na stanowisku docenta. Tytuł naukowy profesora uzyskał w 2001 r.

Zainteresowania badawcze prof. Wojtyny koncentrują się w minionych kilkunastu latach na następujących zagadnieniach:

- Teoretyczne, instytucjonalne i praktyczne aspekty skuteczności polityki pieniężnej;
- Współzależności między polityką fiskalną a pieniężną;
- Argumenty za i przeciw niezależności banku centralnego;
- Główne kwestie sporne we współczesnej myśli ekonomicznej;
- Teoretyczny wymiar procesu transformacji.

W kraju i za granicą opublikował około stu artykułów poświęconych powyższej problematyce. Za rozprawę doktorską oraz za tzw. książkę profesorską otrzymał nagrodę Ministra Edukacji Narodowej. Rozprawa habilitacyjna otrzymała nagrodę im. prof. Edwarda Lipińskiego przyznaną przez Polskie Towarzystwo Ekonomiczne. Książka profesorska („Ewolucja keynesizmu a główny nurt ekonomii”, PWN, 2000) została również uhonorowana prestiżową nagrodą Banku Handlowego.

Prof. Wojtyna przygotował wiele artykułów i referatów naukowych poświęconych różnym aspektom polityki pieniężnej. Zostały one opublikowane w czołowych polskich czasopismach naukowych („Ekonomiście”, „Banku i Kredycie”, „Gospodarce Narodowej”) oraz w materiałach konferencyjnych. Część artykułów została zebrana i

opublikowana w postaci książkowej („Szkice o niezależności banku centralnego”, PWN, 1998). Druga ich część ukaże się nakładem Polskiego Wydawnictwa Ekonomicznego na wiosnę 2004 r. („Szkice o polityce pieniężnej”).

Dwukrotnie przygotowywał ekspertyzy dla Sejmu dotyczące polityki pieniężnej (m.in. nt. dokumentu RPP „Strategia polityki pieniężnej po roku 2003”).

Prof. Wojtyna jest również autorem tekstów o charakterze publicystycznym dotyczących problematyki polityki pieniężnej oraz polityki budżetowej (publikowanych głównie w „Gazecie Wyborczej” i „Rzeczpospolitej”).

Uczestniczył w wielu krajowych, także kilku międzynarodowych projektach badawczych, pełniąc również funkcję koordynatora.

Przebywał on wielokrotnie na stypendiach naukowych za granicą. Do najważniejszych zaliczyć należy odbycie studiów podyplomowych nt. integracji europejskiej w Uniwersytecie Amsterdamskim (1979/80), pobyt na stypendium British Council w Cambridge University (1985/86) oraz wykłady prowadzone w Stanford University (1990/91).

Prof. Wojtyna prowadzi wykłady z makroekonomii oraz wykład specjalizacyjny nt. „Proces integracji monetarnej krajów Unii Europejskiej” (w ramach programu unijnego „Jean Monnet Project”), a także seminaria magisterskie. Pod jego kierunkiem zakończonych zostało sześć przewodów doktorskich. Przez cztery lata prowadził też wykłady w Central European University w Budapeszcie.

Aktualnie prof. Wojtyna jest pracownikiem Akademii Ekonomicznej w Krakowie oraz Instytutu Nauk Ekonomicznych PAN. Równolegle pełni on następujące funkcje:

- Wiceprzewodniczący Komitetu Nauk Ekonomicznych PAN (z wyboru);
- Wiceprzewodniczący Rady Naukowej Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego (z wyboru);
- Członek Centralnej Komisji ds. Stopni Naukowych i Tytułu Naukowego (z wyboru);
- Członek Rady Strategii Społeczno-Gospodarczej przy Radzie Ministrów;
- Redaktor naczelny „Gospodarki Narodowej”.

Bardzo gruntowna znajomość współczesnej makroekonomii i gospodarki światowej, a przede wszystkim specjalizacja naukowa w zakresie instytucjonalnych i praktycznych aspektów prowadzenia polityki pieniężnej oraz zaangażowanie w dyskusję nad sposobami zwiększenia skuteczności działań NBP w pełni uzasadnia zgłoszenie kandydatury prof. Andrzeja Wojtyny na członka Rady Polityki Pieniężnej.

Tłoczono z polecenia Marszałka Senatu
